

que us en puc dir, però, perquè us feu una idea del to amb què m'explico, és que, entre altres autors i obres, dialogo obertament amb Mercè Rodoreda —i, obrint-li pas, Víctor Català—, Blanca Llum Vidal i el Diccionari General de la Llengua Catalana de Fabra. Això darrer no és una broma, ni una vacil·lada: m'importa molt la forma i el so de les paraules, i m'hi capfico i m'hi capbusso. Què fa que el sorollet que és dir una paraula, clinc-clinc, insisteixi i fre-meixi i faci el trauc, faci el hiat i ens escindeixi.

Maria Cabrera Callís
Febrer i 2017

Venies cap a mi...

i tu venies cap a mi amb una mirada peninsular

i els llagrimals molt nobles,

amb una testa clàssica

i l'orgull dels titans a les venes.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

La Ciutat cansada de Maria Cabrera

Dilluns 11 de desembre
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

La ciutat cansada – 58è Premi Carles Riba 2016

Maria Cabrera Callís (Girona, 1983)

Llicenciada en Filologia Catalana i doctoranda en Lingüística, es va donar a conèixer guanyant el Premi Amadeu Oller per a joves poetes inèdits amb el poemari *Jonàs* (Galerada, 2002). Diu que només volia veure què en pensaven, fora del seu cercle íntim, d'allò que havia escrit. Tenia 19 anys.

En comptes de fer-li perdre el cap, aquell reconeixement, aquella atenció exagerada, va afuar-li la mirada, la percepció dels engranatges del sector. D'ençà d'aleshores ha publicat dos poemaris més: *La matinada clara* (Papers amb Accent, 2009) i *La ciutat cansada* (Proa, 2017; 58è Premi Carles Riba). El 2013 va parir el fanzine *Cor pelut* amb la complicitat d'un bon grapat de poetes contemporanis. Forma part del grup El pèsol feréstec. I li han musicat poemes, entre altres, els Manel i la Sílvia Pérez Cruz. Amb tot, Cabrera conserva el mateix sentit (auto)crític dels 19: *De tots nosaltres, només perdurà l'obra d'en Casasses*.

La poeta ens diu que *no li interessa escriure per escriure*. Que no s'hi posa si no en sent la necessitat profunda. I que quan finalment ho fa és perquè sent una necessitat imperiosa de dir una cosa que percep amb claredat. Mentre l'escriu, la diu, perquè no pot fer avançar els versos si no en sent la cadència. Reescriu intensament. I, després, pot deixar reposar els poemes durant mesos o anys. Deixo que parli ella mateixa i ens expliqui aquest darrer poemari.

La ciutat cansada és el relat poètic d'un esgotament. De les relacions, l'amor, les emocions i els pensaments recurrents que, com les llambordes gastades pel frec dels passos, perden el gravat i els contorns. O un plany pel sentiment que es vincla, esgotat per l'excés. I és, també, una oda singular a una ciutat, i als carrers per on aquesta emoció lenta, feixuga, avança.

La ciutat cansada pren el títol d'un llibre de Pere Calders i se l'emporta per un altre camí: explica la desemparança en què ens col·loca l'esgotament de les emocions i de les paraules amb què les expliquem. En aquest sentit, la idea de l'absència, la impossibilitat de dir-la i —tanmateix— la pruija de fer-ho són una constant, perquè «de tant tocar-nos el buit, de tant fer-nos-el costella», acabem parlant-nos estèrilment: «¿què volies dir quan ja no ens dèiem res?». I palpem la mancança, «sola en una cambra d'hotel / com en una intempèrie».

El llibre combina estils poètics i registres diversos: des de poemes amb rima i ritme fins a prosas poètiques. I, encara, entre les prosas poètiques —que són, per a mi, els escrits més representatius del to i la voluntat del llibre—, n'hi ha que recolzen molt obertament en els recursos de la poesia (amb rimes internes, alteració de la sintaxi, etc.) i n'hi ha que, en canvi, empenen estrictament els recursos formals de la narrativa, però per posar-los al servei de la poesia: per explicar una història que no és una història sinó un símbol, com si d'una llavor coneguda en brostés una flor rara.

No sóc jo qui ha de recomanar-vos el llibre, esclar. El que sí